01/01/2019

Πρώτη μου φορά μίλησα στην Παναγία

/ Ορθόδοξες Προβολές

Ἔδειχνε κουρασμένη ἡ κυρία Στέλλα. Τρεῖς μῆνες στὸ ἴδιο κρεβάτι τοῦ δίκλινου θαλάμου τοῦ μεγάλου Νοσοκομείου. Ἂν εἶχε στόμα νὰ μιλήσει τὸ κρεβάτι της, δὲν θά ’φταναν ὧρες νὰ διηγεῖται τοὺς πόνους καὶ τὰ βογγητά της...

–Ἄχ, Θέ μου, πότε θὰ πάρω κι ἐγὼ τὸ ἐξιτήριο νὰ πάω στὸ σπιτάκι μου, στοὺς δικούς μου! Ὅσες ἄρρωστες ἦρθαν στὸ διπλανὸ κρεβάτι δὲν ἔμειναν πάνω ἀπὸ μιὰ βδομάδα, κι ἐγὼ κλείνω σήμερα ἐδῶ μέσα τρεῖς μῆνες!
Σχώρα με, Θέ μου, δὲ γογγύζω, μὰ κουράστηκα. Γι’ αὐτὸ τὰ λέω σὲ σένα ποὺ σὲ νιώθω πατέρα μου στοργικό.

Πρὶν ἀποσώσει καλά – καλὰ τὶς σκέψεις της, φέρνουν μ’ ἕνα φορεῖο στὸ θάλαμο μιὰ φρεσκοχειρουργημένη νεαρὴ κοπέλα, ποὺ τὴν συνόδευε ἕνας νεαρός. Καὶ οἱ δυό τους εἶναι κατατρυπημένοι μὲ σκουλαρίκια καὶ γεμάτοι μὲ ἀνατριχια-στικὰ τατουάζ. Ἀπὸ ὅ,τι δείχνουν φαίνεται ἀρκετὰ δύσκολο νὰ ἐπικοινωνήσει κανεὶς μαζί τους.

Τὸ πρῶτο εἰκοσιτετράωρο ἦταν πολὺ δύσκολο γιὰ τὴ νέα. Οἱ συνοδοὶ τῆς κυρίας Στέλλας πολὺ διακριτικὰ προσπαθοῦσαν νὰ τὴν βοηθήσουν σὲ κάθε της ἀνάγκη.

Τὸ δεύτερο βράδυ ὁ ἄπειρος καὶ κατάκοπος νεαρὸς συνοδός της βγῆκε ἀπὸ τὸν θάλαμο νὰ ξεκουραστεῖ, μὰ ἄργησε πολὺ νὰ ἐπιστρέψει. Τότε ἡ κοπέλα, ἡ Ναταλία, ξέσπασε. -Ἐκνευρίστηκε κι ἄρ-χισε νὰ μονολογεῖ μὲ ἀναφιλητά:

–Εἶμαι μόνη! Εἶμαι δυστυχισμένη! Δὲν μὲ νοιάζεται κανείς! Τί τὴν θέλω τέτοια ζωή; Φοβᾶμαι! Δὲν θέλω νὰ ζήσω! Καλύτερα νὰ πεθάνω! Δὲν μπορῶ νὰ ζήσω!

Κάποια στιγμὴ κουράστηκε καὶ ἡσύχασε ἀναστενάζοντας ποῦ καὶ ποῦ βαριά.

Ἡ ἀποκλειστικὴ νοσηλεύτρια τῆς Στέλλας πλησίασε προσεκτικὰ τὴν κοπέλα καὶ τῆς ἔπιασε τὸ χέρι. Ἡ κυρία Στέλλα, ποὺ τὴν ἄκουγε δακρυσμένη καὶ προσ-ευ-χόταν, πῆρε τὴν ἀπόφαση καὶ τῆς εἶ-----πε ἀπαλά:

–Ναταλία μου, εἶμαι μάνα καὶ πονάω μαζί σου. Δὲν ἀντέχω νὰ σὲ βλέπω νὰ ὑποφέρεις, παιδί μου. Κάνε λίγη ὑπομονή, σὲ παρακαλῶ. Θὰ περάσουν τὰ δύσ-κολα! Θέλεις νὰ μ’ ἀκούσεις; Μπορεῖς;

Ἡ Ναταλία αἰφνιδιασμένη κάρφωσε τὰ ὀργισμένα μάτια της στὴν ἄλλη ἄρρωστη καὶ περίμενε…

–Ἐσύ, Ναταλία μου, φαίνεσαι δυναμι-κὸς ἄνθρωπος. Καὶ ξέρεις… οἱ -δυνατοὶ μὲ τὶς δυσκολίες γίνονται δυνατότεροι. Ἔχεις μέσα σου πολλὲς -ἀνεξερεύνητες δυνάμεις. Ἀνακάλυψέ τες καὶ βγάλε ὠ----φέλεια ἀπὸ τὴ μεγάλη δυσκολία σου στὴν ὁποία βρίσκεσαι τώρα. Μὴν ἀφήνεις ἀνεκμετάλλευτη αὐτὴν τὴν εὐκαιρία. Μὴν ἀφήνεσαι, παιδί μου. Ἐσὺ θὰ βοηθήσεις τὸν ἑαυτό σου. Μπορεῖς!…

Ὅση ὥρα μιλοῦσε ἡ Στέλλα, ὁ θυμὸς ὑποχωροῦσε ἀπὸ τὴ Ναταλία καὶ ἠρεμοῦσε τὸ πρόσωπό της. Ζήτησε μάλιστα ἀπὸ τὴν Ἀποκλειστικὴ νὰ τῆς ἀνασηκώσει τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ βλέπει καλύτερα τὴ Στέλλα. Καὶ ἡ Στέλλα, ξεθαρρεύοντας περισσότερο, συνέχισε:

–Ἂν δὲν σὲ κούρασα, παιδί μου, ἐπίτρεψέ μου νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι ἀκόμη. Δὲν εἶσαι μόνη! Οἱ ἄνθρωποι δὲν πρέπει νὰ νιώθουμε μόνοι, ἐκτὸς βέβαια ἐὰν ἐπιλέγουμε νὰ

εἴμαστε μόνοι. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουμε Πατέρα τὸν πανάγαθο καὶ παν-τοδύναμο Θεό. Ἔχουμε Μητέρα γλυκύτατη τὴν Παναγία μας. Ζοῦμε μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς θεϊκῆς ἀγάπης.

Τόσες καὶ τόσες θαυμαστὲς ἐπεμβάσεις αὐτῆς τῆς ἀγάπης γίνονται γνωστὲς καθημερινὰ καὶ γεμίζουν φῶς καὶ ἐλπίδα τὸν κόσμο. Ἐγὼ ποὺ μὲ βλέπεις, Ναταλία μου, πῆγα στὸν ἄλλο κόσμο καὶ γύρισα. Δὲν θὰ ζοῦσα τώρα. Ἡ ἀγάπη ὅμως τῆς Παναγίας, τὴν ὁποία παρακάλεσαν γιὰ μένα πολλοὶ γνωστοί μου, μὲ ἔσωσε. Οἱ ἄρρωστοι βλέπουν συνέχεια ἐδῶ στὸ Νοσοκομεῖο αὐτὸ τὴν Παναγία μας νὰ θαυματουργεῖ. Νὰ μιλᾶς καὶ σὺ μὲ τὴν Παναγία, νὰ τῆς λὲς ὅλα τὰ προβλήματά σου. Θὰ σ’ ἀκούει μὲ στοργή.

Ἡ Ναταλία τὴν ἄκουγε σιωπηλὴ μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια. Ἕνας νέος ψυχικὸς κόσμος, ἄγνωστος ὡς τότε, γεννήθηκε μέ-σα της.

Τὸ πρωὶ μὲ τὸ ἐξιτήριο στὸ χέρι ὁ συνοδὸς τῆς Ναταλίας, χαρούμενος διότι ἔφευγαν καὶ προπάντων διότι τὴν ἔβλεπε ἤρεμη, στάθηκε μαζί της κι αὐτὸς δίπλα στὸ κρεβάτι τῆς κυρίας Στέλλας κι ἄκουγε τὴ Ναταλία:

–Ἀπόψε, κυρία Στέλλα, ἔζησα μαγικά! Ἀσχολήθηκες μαζί μου. Μοῦ εἶπες ὅτι ἔχω ἀξία καὶ δύναμη. Μοῦ ἔδειξες ἀγάπη. Μοῦ γνώρισες τὴν Παναγία. Ὅλη τὴ νύχτα μιλοῦσα μαζί της. Πρώτη μου φορὰ μίλησα στὴν Παναγία. Ξαλάφρωσα. Ξέρετε, δὲν ἔχουμε γονεῖς. Μεγαλώσαμε σὲ Ὀρφανοτροφεῖο. Δράμα ἡ ζωή. Ἐγὼ ποτέ μου δὲν πήγαινα στὴν ἐκκλησία. Τώρα βλέπω δρόμο μὲ φῶς. Τὴ νύχτα ἡ Ἀποκλειστικὴ μοῦ εἶπε καὶ γιὰ τὸν καλὸ ἱερέα ποὺ ὑπάρχει ἐδῶ στὸ Νοσοκομεῖο καὶ μὲ παρακίνησε νὰ ἐξομολογηθῶ. Θὰ γίνει κι αὐτό, σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Τὸ τηλέφωνό μου τὸ ἔχει ἡ Ἀποκλειστική. Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅ,τι κάνατε γιὰ μένα, κυρία Στέλλα, πρόσθεσε δακρυσμένη.

–Εὐχαριστοῦμε πολύ, συμπλήρωσε σοβαρὰ κι ὁ νεαρὸς κι ἔφυγαν κι οἱ δυό τους ἤρεμοι.

Συγκινημένη ἡ κυρία Στέλλα μονολογεῖ στὴν ἡσυχία τοῦ θαλάμου της: «Ἂν ἔφευγα νωρίτερα, πάνσοφε Κύριε, δὲν θὰ ἔνιωθα τὴν ἀγαλλίαση ποὺ πλημμυρίζει τώρα τὴν καρδιά μου. -Δοξασμένο τὸ ἅγιο ὄνομά Σου. Φώτισε καὶ -ὁδήγησε στὸ δρόμο Σου κι αὐτὰ τὰ παιδιά Σου. Θὰ κάνω κι ἐγὼ γι’ αὐτὰ ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ Σὲ γνωρίσουν καλύτερα. Ἀνοίγει ὡ---ραῖος ἀγώνας ἐμπρός μου. Μὲ -εὐχαριστεῖ πολὺ αὐτὸς ὁ ἱερὸς ἀγώνας γιὰ τὴν ψυχικὴ -βοήθεια τῶν -συνανθρώπων μου. Βοήθησέ με, Πανάγαθε καὶ -Παντοδύνα-με! Θέλω νὰ γνωρίσουν κι ἄλλοι τὴν ἀγάπη Σου!».